

[Albrechtsen]

forlange, at deputationer skal forudse uger i forvejen, hvad der vil ske, når regeringen og flertallet ikke sikrer, at der i offentligheden foreligger de nødvendige oplysninger til brug for ansøgning om deputation.

Jeg noterede mig dernæst, at hr. Bjørn Elmquist ikke var i stand til at tilbagevise min beskrivelse af, hvorledes man rent faktisk behandlede den pågældende ansøgning om foretræde, nemlig at man meddelte deputationen, at den kunne få foretræde og altså få lejlighed til at forsøge at påvirke markedsudvalgets beslutning, når markedsudvalget havde behandlet sagen.

Gade (SF):

Jeg kan kun bekræfte, at markedsudvalgets formand sidste gang havde god tid til at give mulighed for, at deputationen, som var anmeldt i god tid, kunne få foretræde, og i det hele taget er det SFs opfattelse, at baggrunden for det forslag, VS her har fremsat, er de katastrofale ringe vilkår, der blev givet befolkningen og dermed også demokratiet, sidste gang vi havde drøftelserne om Doogerapporten. Det var vist dengang, udenrigsministeren – hvis jeg ellers husker rigtigt – kaldte de mennesker, der sørgede for, at offentligheden fik kendskab til den midlertidige rapport, for professionelle ballademagere.

SF vil støtte, at det vigtige forhandlingsmandat vedrørende disse forhold drøftes i fuld åbenhed og også i folketingsalen, og i den forbindelse vil jeg gerne spørge udenrigsministeren, om det er rigtigt, hvad Jyllands-Posten i dag skriver om den nu endelige Doogerapport. Der står:

»Der skal ikke træffes beslutning om rapporten på det kommende topmøde, men et flertal lægger op til, at der efter topmødet skal indkaldes en regeringskonference, som skal forhandle et udkast til en europæisk traktat om en union, så der kan træffes beslutninger om union på junitopmødet i Milano.«

Jeg vil spørge, om det er rigtigt, at der i den færdige Doogerapport fra et flertals side lægges op til, at regeringskonferencen skal nedsættes efter dette topmøde og altså ikke efter Milanotopmødet. Hvis det er rigtigt – og det beder jeg altså udenrigsministeren bekræfte eller afkræfte – giver det rigtignok anledning til at spørge, hvornår vi skal have

den debat om regeringskonferencen, som hr. Ivar Nørgaard nævner. Det er altafgørende, synes jeg, at vi inden regeringskonferencen får en folketingsdebat om, hvorvidt Danmark overhovedet skal gå med til en regeringskonference, og hvis det ligger sådan, at det spørgsmål er oppe på det næste topmøde, og at et flertal af lande vil satse på det, synes jeg, det er fantastisk vigtigt at få det belyst, for det betyder jo, at vi måske har hastværk i denne sammenhæng.

For SF er det altså afgørende, at vi får den brede folketingsdebat om unionsplanerne og -tankerne og om en eventuel regeringskonference, inden der tages stilling.

Jeg vil altså bede ministeren bekræfte eller afkræfte forlydenderne i Jyllands-Posten fra i dag og så bede om hans kommentar til behovet for at få en folketingsdebat om disse sager, inden der træffes beslutning.

Niels Helveg Petersen (RV):

Forslaget giver mig anledning til til indledning at slå fast, at folketingsden 28. maj 1984 med overvældende flertal vedtog et dagsordensforslag, der præciserer, at vetoet skal bevares og balancen mellem institutionerne ikke forrykkes. Denne vedtagelse er grundlaget for dansk markedspolitik, og det afspejler sig også i de forbehold, der fra dansk side er taget i arbejdet i Doogekomiteen.

Jeg vil også understrege, at vi tillægger det stor betydning, at der er offentlighed omkring unionstanker. Der er intet at skjule, og intet skal skjules. Diskussionen skal foregå i fuld offentlighed, og den skal selvfølgelig også, når tiden er inde, foregå her i salen. Vi er dybt interesseret i åbenhed om udviklingen inden for denne vigtige side af vor markedspolitik.

VS' forslag går ud på, at vi her i folketingsden skal vedtage forhandlingsmandatet ved forslag til folketingsbeslutning. Det kunne – det er ikke sikkert, at det ville, men det kunne – være overordentlig u hensigtsmæssigt og ville kunne skade varetagelsen af danske synspunkter og interesser. Man kan ikke fastlægge forhandlingsmandater gennem en folketingsbeslutning; dertil må markedsudvalget være det rigtige instrument.

Man kunne godt forestille sig, at der i andre tilfælde – og såmænd også her – kunne